

være enige om. Og jeg tror, at lige så mange selvfølgelig kan gennemskue, at det er rene floskler. Det er rent sukker, når man kommer med de her løfter om, at fødevarerangel, terror og atomvåben skulle forsvinde, bare vi får Lissabontraktaten vedtaget. Jeg tror, at alle kan gennemskue, at det selvfølgelig ikke er sådan. Det holder ikke – og det er tom retorik, som skal få os til at glemme og se bort fra alle de forringelser af det europæiske samarbejde, som Lissabontraktaten fører til. Der er tale om sukker, der strøs ud over en i øvrigt meget bitter mad, som man så bare håber glider ned hurtigst muligt. Sukker er det, når vi får at vide, at en million borgere ved nogle underskrifter kan foranstalte, at Kommissionen skal fremsætte et eller andet forslag. Sukker er det, fordi der ikke er nogen retskraft i den artikel. Man kan nok indlevere millioner af underskrifter, men Kommissionen er overhovedet ikke forpligtet til at følge de anmodninger, som kommer. Hvad hjælper det at have en rettilighed, hvis modparten ikke har en forpligtelse til at følge den? Hvad hjælper det, at man har ret til SU eller folkepension eller ældrecheck, hvis staten ikke er forpligtet til at udbetale pengene? Det er en tom rettilighed! En fuldstændig hul rettilighed! Og huldheden blev jo netop illustreret, da vi andenbehandlede Lissabontraktaten, hvor 40.000 danskere – altså langt mere end de 0,2 pct., som der lægges op til i Lissabontraktaten – insisterede på, at der skulle holdes en folkeafstemning. Men viljen til at efterleve ønsket har ikke været til stede. Viljen til at efterleve det, som man anpriser i Lissabontraktaten, har fra jupartiernes side ikke været til stede. Derfor må det kun betragtes som sukker, der skal få alle de kedelige ting til at glide ned.

Nuvel, hvad er det så, vi står over for? Hvad er det for et Europa, et EU, vi får, når Lissabontraktaten jo med al sandsynlighed bliver ratificeret i løbet af i år? Meget kort kan man sige, at vi får et EU med mindre Danmark, med mindre dansk indflydelse, og hvor EU kan regulere stadig mere – altså et EU, der lovgiver på stadig flere områder. Og på alle disse mange flere områder har Danmark færre muligheder for at påvirke processen. Vi får færre medlemmer af Europa-Parlamentet, som i øvrigt får endnu mere indflydelse, på trods af at det formodentlig er det mest udemokratiske parlament, der overhovedet eksisterer i Europa – også med Østeuropa vil jeg næsten vove at påstå. Man tildeler det mere kompetence, og så anpriser man det i demokratiets navn. Og det på trods af at en stor

del af befolkningerne overhovedet ikke føler sig forbundet eller forpligtet til at deltage i den demokratiske proces op til valgene og derfor slet ikke stemmer – og på trods af, at spærregrensen til Europa-Parlamentet er tårnhøj. Mange af de partier, som man normalt synes det er godt at have repræsenteret, fordi man gerne vil have et pluralistisk demokrati, er overhovedet ikke med og har ikke en chance for det. Og derfor er der ikke tale om et reelt demokrati. Det er den linje, der ligger i Lissabontraktaten. Derfor insisterede vi på at få en folkeafstemning, og i sidste ende insisterer vi på at sige nej.

Kl. 13:11

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren. Og så er det SF's ordfører, fru Anne Grete Holmsgaard.

Kl. 13:11

(Ordfører)

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Om ganske kort tid stemmer vi om ratifikationen af Lissabontraktaten. Den støtter SF. Der er også nogle medlemmer af SF's gruppe, der vil stemme nej. Vi er jo et parti, der har været præget af mange diskussioner om EF og EU gennem årene, men vi er det eneste parti, som rent faktisk har haft en tekst, der ligner Lissabontraktaten, til intern urafstemning. Det havde vi nemlig, da det var forfatningstraktaten, der skulle til folkeafstemning. Forud for det lagde SF over for sine egne medlemmer traktaten plus den politiske aftale, der var indgået dengang, og som siden er blevet genbekræftet, til urafstemning. Og et stort flertal – to tredjedele af vores medlemmer – stemte ja.

Det har været en rigtig god proces for SF, og jeg vil sige, at når jeg så siger, at vi stemmer for, er det også med det rygstød, der kommer af, at vi faktisk selv har diskuteret traktaten grundigt.

Det er i al væsentlighed indholdsmæssigt den samme traktat, vi står med i dag. Den er ikke så køn, og den er ikke så smuk som forfatningstraktaten, som var langt mere let tilgængelig for almindelige mennesker at læse – ja, traktater er sjældent let tilgængelige, men den var faktisk mere let tilgængelig. De mange, der dengang agiterede stærkt og drev kampagne for et nej, havde et argument, som gik igen, nemlig: Får vi vippet forfatningstraktaten, får vi en meget bedre traktat. Det synes jeg de skulle tænke grundigt over, for vi har faktisk ikke fået en meget bedre traktat ud af det.

Vi har fået en traktat, der i al væsentlighed indholdsmæssigt er ens, men ikke er så smuk.